

[Ministeren for offentlige arbejder.]

nommé klarer sig nu nok også, selv om dagspressen i morgen ikke kan lave et stort nummer ud af, at nu skete der noget på Christiansborg.

Må jeg sige til hr. Holmberg, at mine argumenter ikke var ment som nogen uvenlighed, hvad jeg også gav udtryk for i mit første indlæg. Det er jo rigtigt, at man kan diskutere sagen i udvalget — og det har jeg ikke noget imod — og sige til mig: „Gå nu tilbage og tal med postvæsenet om det“ — eller rettere sagt: man kunne måske blive enig om at sige til folketinget: „Vil folketinget tage stilling til, om der skal være tale om 2 adskilte ting, eller om vi skal slå det i hob og sige, at hvor der er minus, dækker vi det fra statens side med overskuddet fra telesiden?“ Men skulle vi så om et par års tid, når vi skal bruge 50 eller 100, 200 mill. kr. til nyinvesteringer på telesiden — alle ved jo, at det vil der blive tale om i de nærmeste år — gå til folketinget og sige: „Nu skal vi pludselig have et par hundrede millioner; vær nu venlig at komme med dem“? Det er jo konsekvensen af det. Her er det jeg ikke rigtig kan forstå, at de ærede medlemmer, som ellers påberåber sig den anerkendte dygtighed fra privat side, ikke, når det drejer sig om statens virksomheder, vil give staten lov til at drive forretning, som man gør det i privat handel. Jeg kan ikke forstå den tankegang, at det er kun den private handel, der må gøre sådan. Indtil videre vil jeg altså forbeholde mig at argumentere på, at det er fornuftigt, at hver afdeling svarer for sig og selv skaffer midlerne til egne nyinvesteringer.

Jeg kan sige til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, at det er rigtigt forstået, at jeg er særdeles velvilligt stemt over for tanken om at finde en ordning for distriktsbladene, som er rimelig og forsvarlig og i og for sig sætter dem i niveau med dagbladene — hvis det er teknisk muligt at lave en sådan ordning; jeg gør på forhånd opmærksom på, at der kan være tekniske vanskeligheder ved det.

Hr. Arne Larsen var igen inde på dette med en postsparebank, og jeg vil kun gentage, at jeg ikke håber, mine første bemærkninger blev betragtet som uvilje. Tværtimod har regeringen i sidste uge besluttet yderligere at forstærke arbejdet med at

finde ud af, hvor fornuftigt det vil være at lave en postsparebankordning. Det er selvfølgelig rigtigt, som det ærede medlem siger, at postvæsenet er en stor forretning, hvor folk kommer i forvejen, og derfor er det praktisk, at de kan få deres opsparing ordnet på posthuset. Det må naturligvis afvejes med de muligheder, der er andre steder, hvor folk også kommer en hel del og skal have ordnet deres sager, og hvor der, som jeg sagde før, er investeret betydelige midler i et serviceorgan.

Det ærede medlem hr. Bilgrav-Nielsen laver så den lille spøg — sådan vil jeg nærmest betragte det — med overskuddet på Store-Bælt. Der er vi jo ved sagens kerne: så snart det er staten, må der ikke drives forretning, som private gør. Jeg forbeholder mig stadig væk at arbejde for, at staten skal drive det som en forretning.

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen: Jeg hørte med stor interesse hr. Arne Larsens næsten gribende redogørelse for socialistisk folkepartis bevægelsesfrihed. Jeg forstod, at man har fået lov til at stille ændringsforslag, og det er da interessant. Men hvis det nu går som for 2 år siden og SF ikke får medhold i de ønsker, de har om ændringer, vil SF så også denne gang stemme imod ved tredje behandling? Kan hr. Arne Larsen besvare det spørgsmål?

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen: Jeg tror ikke, trafikministeren spiller komedie; men han har ikke svaret på det spørgsmål, jeg stillede: hvorfor ønsker ministeren, at tingene skal kunne hvile i sig selv, når der tales om postvæsenet, medens de, når der er tale om overfarten på Store-Bælt, ikke skal kunne hvile i sig selv, men gerne kunne give overskud?

(Kort bemærkning).

Arne Larsen: Der er næsten ingen grænser for, hvad hr. Ninn-Hansen forlanger, jeg skal besvare i dag. Vor stillingtagen til lovforslaget ved tredje behandling vil selvfølgelig afhænge af, hvordan udvalgsarbejdet udvikler sig, og i hvor vid en udstrækning der bliver taget hensyn til vore synspunkter.